

Ficsku Pál

BORVÉR

(hangpróza)

Kimegyünk?
Menjünk? Már most?
Én már szeretnék menni.

Jaj, Huncutka! Miket beszélsz. Tudod, hogy kilenc hónapra vagyunk életre ítélve. Még csak nyolc telt el. Ne siessünk. Jó itt bent. Megvan mindenünk. Meleg van. Van mit ennünk, jön a nafta. Amíg anya eszik, mi is jóllakunk. Nem kell csinálnunk semmit. Csak lubickolni a magzatvízben. És nőni. Nőni. Nőni. Nőni. Itt biztonságban vagyunk. Ki tudja, mi van kint? Lehet, hogy háború. Legalábbis apa szavaiból ítélve, nem sok jót sejtek a kinti létről. Csak várjunk szépen a sorunkra.

De én akkor is ki akarok menni!

Jó. Menjél Huncutka. Én maradok.

De Kópé! Tudod, hogy csak együtt mehetünk ki. Ikrek vagyunk. Ha én azt mondom, megyek, akkor neked is jönnöd kell! Amúgy is, az lesz az életben, amit én akarok! A harmadik évezred a nők évezrede lesz. A pöcsötöknél fogva fogunk rángatni benneteket mi nők. Így ni! Na, fáj? Jössz már?

Jajj, te! Hagyj békén! Ne csikizz! Jajj! Jajj! Jajjajajj! Mi lesz belőled, Huncutka, ha nagy leszel?! Férfiak kízója leszel! Férfipeccér! Jobb, ha meg se születesz!

Ilyet ne mondjál, te, mert megjáród!

Jaj, ne csináld! Megfojtasz a köldökszínóroddal! Hagyd abba, hagyd már abba, nem hallod?! Hagyd abba, mert beléd tömöm a méhlepényt!

Nem hagyom! Nem hagyom! Nem hagyom!

Hagyd már abba, könyörgöm! Nem látod, hogy lilul a fejem?!

Sötét van! Nem látom! No jó... Fognak még kínozni a kinti életben a nők.

Végre. Végre abbahagytad. Te testvérkínozó.

Látod, ez anyának fáj. Jajgat. Minek rugdosod? Minek rugdosod így belülről? Ne bánts! Mindig ezt csinálsz. Maradj a seggeden, nem megyünk még sehova. Inkább hallgassunk zenét.

Utálok a telet.

Azt se tudod, milyen idő van kint.

Nem azt a telet, te buta, ezt a vivaldisat. Állandóan ezt kell hallgatnunk, csak azért mert anya azt olvasta, hogy a zene megnyugtató a hasában levő gyerekeket. Vagyis minket. Hogy pszichésen jó, meg valami egyensúlyról is beszélt, meg agyfélteke, bal, jobb, bal, jobb, jönnek a majmok, ilyesmik. Engem például nagyon idegesít. Hogy mer valaki leírni olyasmit, amit nem is tapasztalt. Honnan tudja az a pszichológus, vagy ki, hogy mi van itt bent az anyalyukban? Szeretnék aludni, ha már nem engedsz ki, legalább hadd aludjak. Erre felharsan ez a Vivaldi. Hagyjanak engem békén pihenni! Lesz elég dolgom kint. A tavasz az szép volt. Olyan békés. Az tetszett. Persze lehet, hogy csak azért, mert akkor még kicsi voltam, zeneileg még nem is annyira művelt.

Ritka pillanat, Huncutka, de most igazad van. Én is jobban szeretem, ha apa Tankcsapdát hallgat. Arra jobban lehet bulizni. Ha nem hiszed el, hogy az élet nem ajándék, nézd meg azt, hogy élnek anyádék... Jó, mi?

Bulizzunk?

Most még ne. Majd este. Amikor anya megissza a pohár borát. Az jó. Felszívódik a vérbe és az nekünk is jó. Neki meg kell, hogy tágítsa az anyaszáját. Nem is éneklek tovább, aludjál csak. Este bulizunk a borvérré.

De én most akarok bulizni!

Jaj, Huncutka, az előbb még aludni akartál.

Én akkor is most akarok bulizni. Most akarom, hogy jó legyen. Nem akarok mindig várni a jóra. Még meg se születtem, és már várakoznom kell. Unom. Kint is ez lesz. Várni kell a kórházban, hogy legyen elég vér. Addig majd kékülök, meg satnyulok. Aztán várni kell, hogy hazamehessünk, hogy hazavigyenek minket a kétágyas luxusinkubátorból. Várni kell, hogy kiderüljön, túléljük-e ezt a világbavetődést. Ketten, együtt. Én nélküled nem megyek. Ha te meghalsz, én is meghalok. Ha anya meghal, mi is meghalunk. De úgyis megszületünk. Aztán otthon várni kell, hogy apa megmelegítse a kaját. Mert anyának nem lesz teje. Amíg apa melegíti a kaját, addig, addig én meg ordítok. Ajdajdáj, éjdéjdéjj, ajdajdáj, éjdéjdéjj... Az ordítástól bedagad a torkom. Várni

kell a mentőre. Anya ordít apára. Várom, hogy anya abba hagyja. Aztán várnom kell, hogy megtanuljak számolni, hogy megszámoljam, megvan-e mind a tíz ujjam. Aztán várnom kell, hogy megtanuljak olvasni. Pöttyös könyvet akarok, ordítom majd. Pöttyös könyvet akarok! Aztán várni kell az első csókra az oviban. Az első ölelésre később. Várni kell az első kisbubára. Hogy kisbubám legyen, olyan kis bolondos kópé, mint te vagy, Kópé. Aztán várni kell a halálra. Mások is várnak rá. Magatehetetlen leszek. Magam alá csinálok, mint egy csecsemő. Pelenkáznak. Azt hiszik, nekem is jobb lesz, ha meghalok. Pedig a halált csak az ismeri, aki már átélte... Én nem akarok várakozni. Én ki akarom élvezni az élet előtti élet minden pillanatát. Bulizni akarok! Anya igyál! Anya igyál már!

Maradj már! Nem láttam még csajt, aki ennyire vágyik a pia után.

Jó, akkor kimegyek. Szörnyű alak vagy. Kimenni se engedsz, bulizni se. Amúgy se láttál rajtam kívül még senkit, csak a méhlepényt.

De Huncutka, tudod, hogy nem mehetünk ki külön, csak az a bolond orvos találta ki az egészet. A faszom ki van a tudománnyal. Emlékszel?

Ja. Apa halálra röhögte magát. Szerettem volna akkor az arcát látni.

Akkor láttak minket először anyáék. Anya hasán masírozott az orvos valami ketyerével, megfigyeltek minket. Már az anyalyukban is. Mondom, hogy háború van kint. Vagy ha nincs, az lesz. Ha már az anyaméhben is megfigyelnek. Biofasiszták. Valami ultrahang volt, vagy mi. Masírozott az orvos, te meg, te úgy fordultál, hogy ne lássák, ki vagy. Hogy puncis vagy. Apa meg csak kérdezgette, hogy milyen, mondja már, hogy milyenek. Én megmutattam magam, hogy fiú vagyok, pöcsös, hagy örüljön apa, egy apa mindig örül, ha fia születik. Kis csippendél kópé, mondta az orvos, csak úgy mutogatja magát.

Már ott is bohóckodtál.

Te meg addig bújócskáltál, hogy majdnem lejárt a rendelési idő. Pedig tízezer forintot fizetett érte apa. Anya már majdnem pityogott, amikor hajlandó voltál megfordulni, hogy megmutasd a puncidat. Kislány, mondta az orvos.

Nem is volt bolond az az orvos. Először is kimutatta, hogy én fejlettebb vagyok, mint te. Mondtam, hogy a nők évezrede lesz a harmadik. Másodszor, én szebb vagyok. Harmadszor, ahogy a súlyból és az adatokból a számítógép kiszámolta, nekem két héttel hamarabb kellene megszületni, mint neked. Úgyhogy én megyek.

Én meg itt maradok, mi? Te kimész, engem meg visszavarnak anyába. Akkor lehet, hogy mi meghalunk. Én is. Te is. Anya is. Apa meg majd bánatában felakasztja magát. Ezt akarod? Ezt akarod? Mondom, hogy bolond volt az az orvos. Maradj már! Na. Este majd bulizunk. Addig maradj a seggeden. Gombolyítsd a köldökszinórt!

Jó, akkor alszok még egyet addig. Nem szeretek fáradtan bulizni. Várj, hátat fordítok. Vigyázz, nehogy beleakadj a köldökszinórumba, tudod, hogy azt nem szeretem.

Szép lány ez a Huncutka. Ha nem huncutkodik, hanem alszik, akkor nagyon szeretem nézni a kis arcát. Bár nem látom a sötétben. De el tudom képzelni. Azt mondják, képzelet nélkül élni lehet, de nem érdemes. Azt mondja, azért huncut, hogy egyszer apa beleírja egy könyvbe. Apa ugyanis író. Könyveket ír. Most is valami könyvet ír, valami sóról. Azt mondja, most ez a divat a tévében, meg ezt is olvassák. Hogy így összezárnak embereket, és azt csinálnak, amit akarnak, meg amit mondanak nekik. Apa most egy könyvbe zárja össze őket. Szar lehet egy könyvben összezárva lenni, se köldökszinór, se lubickolás, se méhlepény, csak a nyomdaszag. Ólomsúly. Mi legalább jól elvagyunk itt Huncutkával. Apa könyve az első könyv, amit hallgattam. Apa esténként anya mellé fekszik, és miközben felolvassa neki az asznapi részt, simogatja a hasát. Anya ilyenkor szokta meginni a borát, amit az orvos rendelt neki. Aztán néha felsikít, jaj, ez borzasztó, látod, még a gyerekek is rugdosnak! Szegény anya, nem tudja, hogy nem apa könyve miatt rugdosunk, csak jólesik a borvér. Az a finom borvér. Olyankor buli van. Ugrókötelezünk a köldökszinórral... Na, kezdődik a buli, mindig ezzel a Bartókkal, vagy hogy hívják, mindig a Bélával kezdődik. Az valami szörnyű Kékszakáll. Bár jobb, mint állandóan az a Vivaldi, de rosszabb, mint a Tankcsapda. Hosszútávon. Anyának azért kell bort innia meg céklát ennie, mert valami bérszegény vagy mi. Azért iszik, hogy ha megszületünk, egészségesek és gazdagok legyünk. Kurva Bartók! Mindig felébreszti Huncutkát.

Hjahj. Kezdődik az öcsédparti?

Ja. Mindjárt buli van.

Apa már ott fekszik anya hasán?

Úgy érzem ott.

És hol járnak?

A nyolcadiknál.

Ennyi nőt kinyírni. Nem is igazán értem apát.

De hát nem ő a gyilkos.

Honnan tudod? Még nem is láttad.

Nem láttam, nem láttam. Persze, hogy nem láttam még apát. Innen nem lehet kifele ultrahangozni. Még ha lehetne is. Honnan lenne tíz rongyom, hogy kifizessem az orvost. Nincs pénzem. Még csak magzat vagyok. Neked van?

Honnan lenne? Még kifejlett oldalzsebem sincs.

Nem láttam apát, és kész. De azért mindennap hallom. Meg érzem, ahogy simogatja anya hasát. A nőket meg nem ő nyírja ki, ő csak leírja az egészszet.

Ugyan már, annyi író volt már gyilkos. Fogják magukat, és kinyírnak valakit. Apa néha azt mondja, írónak lenni kegyetlenebb mesterség, mint a hóhérré. A múltkor is elkezdett írni egy indiános regényt, csak úgy a pénzért, hogy anyának legyen borvér, hogy mi legyünk, aztán a kilencedik oldalon egy csatajelenetben elesett mindenki. Az indiánok is, meg a cowboyok is. Mind meghaltak. Csak azért, hogy mi legyünk. Apa nem tehetett semmit, a maradék kétszáz oldalon csak nem írhatott csendéleteket. Odalett a regény meg a pénz is.

Ma ki halt meg?

Bulvár Kund felesége, Keca. Apa szerint ez a Bulvár Kund annyira nagyképű volt, hogy azt hitte, őt nem lehet átverni. Meg hogy ő médiasztár, csak azért, mert levegővétel nélkül megfúrta azt a hajót. Hogy ő a sók hőse. Múltbasó. Aztán meg most glettelhette a feleségét. Bele a falba. És zokogott. Gyenge férfi. Aki hülye, haljon meg.

Én akkor se szeretem ezt a gyilkolászást. Szerencsére már csak négy spiné van hátra. Abból még három végleg bent marad a házban, csak egy szabadul.

Ha csak apa nem hágja át a balladai hagyományt.

Hallod, már csobog. Na végre. Jön a nafta. Anya iszik. Mindjárt felszívódik a vérbe. Lehet bulizni.

Te Huncutka. Én úgy szeretem az életet. Olyan mámorító.

Mámorító, amikor jön a borvér, csak úgy hátradőlök itt az anyalyukban, megtámasztom a fejem a méhlepényen, és élvezem az életet.

Kár hogy a Névtelen nem lehet itt.

Ne is mondd! Itt volt az a kis csíra is. Olyan pici volt, mint a neve, csíra. Szegényke. Emlékszel, Kópé, eredetileg hárman voltunk. De azt mondta anyának az orvos, jobb lenne, ha nem születne meg. Lehet, hogy nem lenne lába. Vagy a szíve állna meg. Vagy vak lenne. Annyi szörnyűség történhet az emberrel. Apa még templomba is elment. Hogy imádkozzon, szívódjon fel az a kicsi. Csak nekünk ne legyen bajunk. Még nevet se adott neki, nehogy egész életében kövesse a bánat.

Miket mondasz, Huncutka? Mi az, hogy egész életében kövesse a bánat?

Hát a bánat. Azt ugyan nem tudom, hogy mi az, de apa szerint az embereket, amikor befalazzák a feleségeiket, követi a bánat. Mondjuk én nem bántam, hogy a Névtelen felszívódott.

Én meg nem bánám, ha még nem mennénk ki.

Azt mondom neked én, Kópé, szörnyű az, hogy egész életünkben a halállal foglalkozunk. Még meg se születtünk, és már itt kísért bennünk. No, igyunk a Névtelenre. Gyere, szívd a naftát.

Buli vaaaaan! Buli van anyában, Huncutka, buli van anyában, nézd csak, táncolok, mint Fredaszter!

Buli van anyában! Buli van anyában! Buli van anyában! Te Kópé, én elfáradtam. Aludjunk.

Nekem is megártott ez a borvér. Aludjunk, Huncutka. Hallod, alszanak már ők is, itt bent még a csendet is lehet hallani...

Na, végre felébredtél. Szerintem reggel van. Meséljek neked? Tudod, hogy apa is reggeli meséket ír a Rádióba.

Jaj, Kópécska, mesélj valami szépet. Csak igazítsd már meg a köldökzsinóromat, az éjszaka összegabalyodott. Majd elmesélem, mit álmodtam. Szörnyű volt.

Egyszer volt, hol nem volt, kint az anyalyukon kívül, a való világban, volt egy ember. Elek bácsinak hívták. Hatalmas nagy érdes lapátkezei voltak, mert Elek bácsi kőműves volt. Elek bácsi nagyon szeretett falazni. Ha véletlenül nem volt munkája, akkor a kertjében falazott, téglából csinált labirintust egy középkori recept alapján. Abban bolyongott, de mindig kitalált abból a labirintusból. A falazáson, a kőműves sörön és szalonnán kívül egyetlen dolgot szeretett még, a kékszemű, szőke, vékony lányokat. Olyan barbisokat. Elek bácsinak volt még egy

különös szenvedélye, házat épített a labirintusa mellé. Óriási házat, olyat, amilyen még a mesében se volt. Sok-sok-sok szobását. Ha szert tett egy szőke lányra, épített a házban számára egy szobát. Legyen szűz a hálószobánk, szokta mondani, olyan, amelyet még mocskos kurva testével nem illett. Olyat, aminek a padlatát a te szent véred illeti először. És akkor megdugta a lányt, elmetszette a torkát, és befalazta. Vérit meg a mézbe keverte.

Jaj, ne beszélj így a nőkről!

Ne szólj közbe, Huncutka. Szóval Elek bácsi mindegyik csajának épített egy szobát. Csak egy dolgot nem tudott Elek bácsi. Azt, hogy nem az édsz, a tripper, a kankó, a prosztatarák, a köszvény, az alkohol vagy a cukor a férfiak legnagyobb ellensége, hanem a Pygmalion-effektus. Találsz egy nőt, tanítatod, felöltözteted, aztán egy szép napon lelép a bankszámláddal és a titkos pinkódoddal. Mer' ilyenek a nők. Lelépnek a nők, ha nem falazod be őket.

Szép kis mese, mondhatom. Meséld inkább a Hófehérkét.

Mondtam már, hogy ne szólj közbe. A Hófehérke amúgy is pedofil thriller. Azt akartad, hogy meséljek, hát akkor hallgasd. Ráérsz hallgatni. Amúgy is, Elek bácsi szerint Hófehérke is egy rohadt kurva volt. Egy perverz állat. Törpékkal csinálni. Kiságyban. Szóval Elek bácsi minden lánynak épített egy szobát, és amikor az elhagyta, akkor befalazta az ajtót, bútorostul, fényképestül, emlékestül együtt. Még Mese felügyelő, aki az eltűnt lányok után nyomozott, és az építési hatóság se tudta, hány szobából áll Elek bácsi háza. Szomorkodott, szomorkodott Elek bácsi, itt van ez a hatalmas ház, és ő csak a szuterént lakja. Mígnem egy napon hoztak neki egy újabb szőke lányt. Barbarának hívták. Bőre fehér volt, mint az oltott méz, szeme ultramarinkék, mint a tenger, szája piros, mint az érett eper. Elek bácsi érezte, ő az igazi. Taníttatta, öltöztette, a legnagyobb szobát neki építette, mégse ment el. Még a tengernél is voltak. Lubickoltak a boldogságban. És akkor látott a tévében egy hirdetést. Valóságosát. „Hamarosan indul a Bükkbrother ház. A világ első befalazósója. Tizenkét kőműves, tizenkét asszony, egy tizenkétszobás villáért, fenn a Bükk tetején. Szereti a feleségét? Sok gyereket akar és sok szobát? Szeret kockáztatni? Hát akkor jelentkezzen ön is! Nem szereti a feleségét? Csak ámtíja? Szabaduljon meg tőle nyilvánosan! Falazza be a képernyő előtt! Jön a Bükkbrother ház! Jelentkezzen ön is!”

Jaj, Kópé. Te az apa regényét meséled.

Mért, nem jöttél rá? Az apa regénye jobb, mint egy mese. Az előlegből vette nekünk a kiságyakat. Meg az ikerbabakocsit. Úgyhogy csak ne szidd apa regényét, mert befalazlak én is, mint Bulvár Kund Bulvárnét.

Undok vagy. Nem beszélek veled.

Hadd folytassam!

Nem érdekel. Ne szólj hozzám! Majd elmondom én is egyszer, mit álmodtam.

Jól van, Huncutka, még megbánod. Nem hagylak aludni. Mindjárt jön neked a tél.

Mit csinálsz?

Jól megrugdostam anya hasát. Hogy berakja a Vivaldit. Szereted, nem? Te Kópé, én megfojtalak!

Ne! Ne! Ne! Huncutka, ne csináld! Hagyd abba! Jajj! Segííítsééég! Valaki segítsen! Legyünk már csendben.

Ne haragudj. Legközelebb elmesélem neked a Hófehérkét. Meg a Hüvelyk Matyit is, meg a Kisgömböcöt. Jó?

Nem haragszom. Tudod, hogy szeretlek.

Figyelj csak, Huncutka. Hallod?

Mit?

Hallod a csendet? Anya elaludt. Hadd aludjon. Játsszunk csöndben.

Mit játsszunk?

Játsszunk öregeset. Játsszuk azt, hogy öregek vagyunk. Mondjuk hetvenévesek.

Ugyan már, még meg se születünk. Hogy lehetnénk öregek.

Jaj, te. Ha kimegyünk, felnősz, és ha nem lesz képzelőerőd, nem mész semmire. Mert az élet nemcsak valóság, hanem képzelet is. Merj merész és öreg lenni.

Én kilenchnapos szeretnék lenni, hogy kimehessek már az anyukból, nem pedig hetvenéves. Hova tűnik akkor az életem.

Jaj, te, hát ez csak játék! Úgyis nyolchónaposak vagyunk, de még mindig csak mínuszba. Na, kezdjük, de csak suttogva. Próbálj öregesen beszélni. Így ni:

Látod, lassan átoson fölöttünk az élet.

Hetven év...

Hát bizony, hetven év. Az nem semmi. Öröm és bánat. Életek és halálok. Szerelmek és csalódások. Egyszer fent, egyszer lent. És örök

várakozás. Emlékszel, mint ahogy az anyalyukban mondtad. Várakozás az első csókra, az első ölelésre. És várakozás a halálra. De én még nem akarok meghalni.

Várj, hozzád bújok! Hideg van már itt kint a teraszon. Lassan jön a tél. Adj a pokrócodból! Na, így jó... Hát nézd meg őket! Nézd meg az unokáinkat! Hogy játszanak. Megannyi kis Kópé és Huncutka. Úgy buliznak a kertben, mint mi annak idején anyában.

Ott az anyalyukban volt a legjobb. Volt időnk tervezgetni. Jaj, te, nézd azt a kis Huncutkát, ahogy pipiskedik! Ő is balettáncos akar lenni, mint ahogy te akartál. Szerintem nincs a földön ügyesebb csaj, aki úgy bánt a köldökzsínórral, mint te. Művész vagy.

ÉN? Művész? Megette az idő a csontjaimat. Majd az utódaink. Talán majd ők megváltják helyettünk a világot.

Nézd a Kiskópét, ahogy leülteti a többieket a kerti székekbe, és előadást tart nekik. Azt mondja, hogy ő gyerekfilozófus lesz. Mert a világ problémáit mindig a gyerekek oldották meg, vagy rontották el. A múltkor is, amikor itt voltak a fiam barátai egy kis kerti partin, Kiskópé magyarázott nekik Arisztotelészről, Platónról, Attiláról, Robin Hoodról, Napóleonról, Haynauról, Hitlerről meg Rákosiról, és még ki tudja, mennyi mindent összehablatyolt. Amikor megkérdezték tőle, hogy Kiskópé, hát mi köze ennek a gyerekekhez, hát nem a felnőttek tették tönkre a világot, nem pedig az ilyen kiskópék, mint te vagy ő, a felnőttek megfontoltságával, csak ennyit válaszolt, mindenki gyerek, mindenki valakinek a gyereke. Ti is.

Gyerekek vagyunk mi is. Anya és apa gyerekei. Nyugodjanak békében.

Hát ez nem volt egy vidám játék.

Ne haragudj, én még nem tudok öreg lenni. Azt se tudom, mi van ott kint. Én még élni akarok. Meg bulizni. Mindjárt iszik anya, és jön a nafta.

Buli vaaaaan! Buli van anyában! Buli van anyában! Buli van anyában! Buli van, buli van anyában!

Te Kópé, én elfáradtam. Aludjunk.

Nekem is megártott ez a borvér. Aludjunk.

Na, már megint Krónika. Meg a Vas István Zoltán. Megint jönnek a hírek. Legalább ötven meghaltak az éjszaka közlekedési balesetben, amikor egy kisbusz ütközött egy kamionnal. Szén-monoxid-mérgezésben meghalt egy teljes állami gondozott intézet. Könnyebb sérülést

szenvedett az a férfi, akire fa dőlt a Hortobágyon. Állandóan ilyen szörnyűségekre kell ébrednem. Kit érdekel. Mért nem úgy kezdik, hogy legalább tizenketten születtek az éjszaka Magyarországon. Vagy úgy, hogy epekedve várja a világbavetődést Kópé és Huncutka anyja hasában. Bár már nem is tudom. Olyan unalmas minden. Reggel ébreszt a Vas István Zoltán, Huncutka még alszik, eleinte megkérdezte, mik a hírek odakint, de aztán megunta. Utána játszunk, vagy a köldökzsinórral vagy nyomogatjuk a méhlepényt, hátha hajlandó megszólalni, de nem. Már az is unalmas. Kis délutáni csendespihenő, aztán jöhet a buli. Anya iszik, apa mesél. Az legalább jó. Szeretem apa regényét. Kifigurázza ezeket a sósokat. Igaza van. Próbálnának bezárva lenni kilenc hónapig egy méhlepénnyel együtt úgy, hogy felszívódik a meg nem született kistestvérük. Amikor anyja megissza a vérborát, akkor bulizunk egyet, aztán alvás. A pszichológusok meg az anyaszakértők szerint mi még nem álmodunk. Marhaság. Csak az a baj, hogy már itt bent tudjuk, álmaink többsége úgysem válik valósággá. Akkor meg minek élni. Minek megszületni. Mindegy. Szóval egyhangú ez az élet előtti élet is...

Hhaj. Na. Még egy nap. Már unom. Menjünk már ki.

Jaj, Huncutka, ezt a néhány napot várjuk már ki. Menjünk ki együtt. Engem nem érdekel az az orvosi lelemény. Az, hogy te két héttel hamarabb mész ki. Pedig az orvostudomány fejlődik. Mi azért vagyunk, mert az apa spermáját befalazták anyába. Csak úgy belombikozták. Harminc évvel ezelőtt azt még nem lehetett volna. Akkor még nem születhettünk volna meg. De tudod, mit mondok én neked, Huncutka? Az igazi tudomány az lenne, ha az orvosok kitalálnák a méhturizmust. Ha már az úrturizmust kitalálták, mért ne lehetne méhturizmus is.

Micsoda?

Mi, mi, mi? Méhturizmus. Hogy ha házibuli van az anyalyukban, akkor meg tudunk hívni magunkhoz valakit. Állandóan csak ketten bulizunk. Hát milyen házibuli ez. A Névtelen felszívódott. Itt van ugyan ez a méhlepény, de ez meg se nyikkan. Még táncolni se lehet vele.

De hát, hogy képzeled?

Hogy képzelem? Még meg se születtem, nemhogy elvégeztem volna az egyetememet vagy akadémikus lennék. Találják ki ott kint az okosok, hogy jó legyen nekünk itt bent. Méhturizmust akarok! Méhturizmust akarok! Gyere üvöltsök együtt!

Méhturizmust akarunk! Hogy lobogjon a hajunk! Méhturizmust akarunk! Hogy lobogjon a hajunk! Méhturizmust akarunk!

Te Kópé! Mostantól ne öregeset játszunk, hanem turistásat. Ha meg nagy leszel, ne író legyél, mint apa, hanem legyél genetikus! Dolgozd ki ezt a méhturista programot! Több millió gyereknek okoznál örömet. Képzeld el, minden gyerek születése előtt megismerné az apját.

Oké. Ki jöjjön először buliba?

Nem értem.

Hát ki legyen az első méhturista? Találd ki, és játszunk el. Szimulációs program. Úgy hívják tudományosan.

Jaj, Kópé, még sohasem gondolkodtam ennyit. Most megfogtál.

Huncutka! Érted csinálom, nem ellened. Tessék gondolkodni!

Gyerek legyen vagy felnőtt?

Jaj, Huncutka, tudod, hogy mindenki valakinek a gyereke. Gyerek legyen.

Akkor legyen apa.

Ki?

Legyen az apa.

Apa? Apa az anyában?

Igen. Te is tudod, hogy mindig azt mondja, úgy szeretne már látni bennünket. Anya nem jöhet, olyat még a legakadémikusabb akadémikus sem talált fel, hogy valaki belebújt saját magába. De apa hadd jöjjön.

Na jó. Legyen apa. De hogy jön be?

Nem te mondtad ezt a szimulációt vagy mit. Hát játszd el te. Zsugorítani még úgy sem tudod, majd ha akadémikus leszel, csak akkor. Addig bulizzunk.

Várj. Felkészülök.

Jaj, drágáim, végre itt vagyok, hadd öleljelek meg benneteket. Jaj, Huncutka! Jaj, Kópé...

Apa! Apa! Végre itt van apa! Már úgy vártunk!

Jaj, apa, úgy vártunk már! Amióta megtudtuk a Krónikából, hogy te vagy az első méhturista, Kópé nem is tud aludni.

Mért aludtam volna? Ma reggel mondta csak be a Vas István Zoltán, hogy apa jön.

Jaj, Kópé. Játsszál már!

Jó, csak úgy mondtam. Nem olyan könnyű apa helyébe képzelni magam.

De én nem lehetek apa. Én lány vagyok.

Az igaz.

Apa, biztosan elfáradtál a hosszú úton. Sütöttem neked a méhlepényből sütit. Finom, nyákos. Van hozzá magzatvíz is. Mi már kicsit unjuk, de te még nem kóstoltad. Este meg buli lesz, majd meglátod. Buli lesz, amikor anya iszik. Lesz borvér. No, egyél és igyál szívesen.

Pfuj, Huncutka. Rámjön a hányinger.

Kópé! Játsszál már!

Jaj, gyerekek, ti nemcsak szépek vagytok, hanem jóságosak is. Anyával pont így szerettük volna. Finom ez a lepény. A víz se rossz. Jó dolgok van itt bent.

Én jól elvagyok. Csak Huncutka huncutkodik.

Apaaa... Nem lehetne már most kimenni?

Nem, kislányom. Még egy hónapot maradnotok kell. Legyél olyan, mint Kópé. Nézd meg, milyen türelmes. Rendes. Szófogadó gyerek. Nem olyan, mint te.

Undok vagy. Ilyet nem is mondana apa.

Undok vagyok. Most látsz először, és azt mondd, undok vagyok. Jaj, kislányom, mi lesz így belőled, ha megszületsz. Bántod az apádat. Szégyelld magad. Térdelj a sarokba! A méhlepényre.

Na, Kópé, ne bomolj már, tudod, hogy neked mondtam, nem apának!

Tudod kislányom, ha most kijönnétek, lehet, hogy Kópé meghalna. Vagy anya. Nézd meg a kis Kópét! Olyan kicsike még. Itt a sötétben is látom, hogy sápadt. Simogasd csak meg a hasfalát! Látod, milyen gyenge? Maradjatok még itt szépen! Látjátok, eljöttem hozzátok? Kint már úgy várunk anyával. Anya nagyon sokat szenvedett miattatok. Ahhoz, hogy legyetek, nagyon sok gyógyszert meg injekciót kapott. Néha napokig kellett feküdnie. De hát ezt ti nem tudhatjátok.

Jaj, Kópécska, te tényleg ilyen kis gyenge vagy? Én nem is tudtam. Mért nem mondtad eddig? Na, odabújok hozzád. Gyere!

Mennem kell, gyerekek. Anya mostanában nagyon fáradt. Álmában mosolyog. Rátok gondol. Majd kint megmutatjátok, milyen is az a buli. Menj apa! Jó volt téged látni. Vigyázok Kópéra.

Na, milyen voltam?

Egész jó apa lesz belőled.

Egy kicsit pihenek. Fáradt vagyok mostanában.

Tényleg fáradt vagy, Kiskópé?

Mért, ki mondta?

Apa.

Ugyan már. Azért mert apa volt az első méhturista, még nem kell mindent tudnia. Amúgy is. Apa én voltam.

Akkor megnyugodtam. Pihenj egy kicsit! Ha kezdődik a buli, majd szólok.

Nem keltettél fel.

Három napot aludtál. Nem volt buli. Anya rosszul van.

De apa azért mesélt?

Igen.

Mi van a Bükkbrother házban? Hány nő él még? Hányat falaztak be?

Mindegyik nő él. Ki a falban, ki azon kívül.

Hogyhogy a falban?

Nem nagyon értek még a regényelmélethez vagy mihez, de apa azt magyarázta anyának, hogy ő még dramaturgiailag se gyilkos. Hogy nem bírja nézni ezeket a nőket, amint a férjeik glettelik be a falba őket, azok meg siránkoznak, meg jajgatnak, fáj nekik a nemlét, vagyis hát nem nézni nem bírja, hanem írni. Azt találta ki, hogy a nők felélednek a falban, a kőművesek kispórolták a mészt, levegős lesz a fal, és éjszakánként átkokat szórnak a férfiakra. Azok már menekülnének haza, de nem lehet, szerződés köti őket a tévétársasághoz, meg ott van a szekuriti is, már teljesen kivannak, azt ordibálják, hogy nem kell ház, nem kell pénz, nem kell egzotikus túra, nem kell ház, és nyakig húzzák a fánglit, csak ne kelljen hallani a sirámokat... Pedig szépek a sirámok. Főleg Bulvár Kund feleségének, Kecának a búcsúja szép.

Emlékszel még rá?

Persze. Hallgasd csak.

KECA BÚCSÚJA

Érted éltem.

Érted halok meg.

Keserű véretem keverjétek a mészbe.

Tudd meg, hogy szerettelek.

Úgy minden rosszat jóstul.

Azt ígérted, hogy minden jó lesz.

Azt ígérted, hogy ez egy fullextrás Haza.

Boldogok lagnak benne.

Építész nekem házat.

Gyönyörűt.

Hogy lesz a konyhában gáz és szagelszívó.

Hogy ne érezzem rajtad a mézszagot.

Most meg fogol, és befalazol.

Mert neked csak a pénz a fontos, meg a hatalom.

Meg a sztárosság.

A döglött Bükk Bükkbrader-lét.

Csak az számít.

Akármelyikötök nyeri el a házat, tudjátok meg, mi éjszakánként feltámadunk.

11 asszony sirámaikat kell hallgatnotok örökké. Azzal az eggyel együtt. Azért.

Hulljon hamu a szemetekre!

Szép. Szép, amit apa írt. Miért sírsz, Huncutka? No, ne sírj már!

Ne haragudj, elrontottam mindent! Ne haragudj rám!

Mit rontottál el?

Emlékszel, amikor undok voltál, azt mondtam, majd egyszer elmondom az álmodat?

Mért haragudnék? Mondd el az álmodat! Ha már ezt a méhlepényt elviseltük nyolc hónapig... annál rosszabb nem jöhet, még az életben se.

Azt álmodtam, hogy te vagy Bulvár Kund. A híres oknyomozó riporter. És le akarod leplezni ezt a valóságsót. Hogy csak humbug az egész. Nem is falazzák be élő adásban a nőket a férfiak. Háromszor váltál, anyáék meghaltak, nincs, akit elvigyél magaddal. Rábeszélsz arra, hogy tegyék úgy, mintha én lennék Keca, a feleséged. Úgyis nyerünk, mondod, ha meg nagy baj van, majd hívunk segítséget. Telefonon vagy a közönségből. Az élet csak nem lehet olyan kegyetlen, hogy élőben közvetít halálokat... És veszítünk... Megölsz... Megőrülsz... Örökké hallgatod a sirámokat... Hát ezt álmodtam...

Apa azt mondta, hogy vannak álmok, amik teljesülnek, csak merjünk álmodni... Hogy éljek úgy évtizedekig, hogy nem tudom, mikor teljesül

be az álmom... Nem akarok megszületni. Annál sokkal jobban szeretlek... Menjél nyugodtan. Kiengedlek.

Jaj, Kópé!

Meghalt a Névtelen is, meghalok én is. Egyedüli gyerek leszel, legalább több szeretet jut neked. Engedd el a köldökzsinóromat. Szeretlek... Úgyse fogsz emlékezni arra, milyen volt bulizni az anyalukban.

Ne, Kópé, ne! Ne, Kópé, ne, ne kistestvérem, ne, ne hagyd el magad! Az álmok nem biztosak. Az élet nélkülük is szép. Jaj, Kópé... Jaj, anya, anya! Anyaaa! Anyaaa! Kópé rosszul van! Segítsetek! Anyaaa! Megyünk! Menni akarunk! Hallod, Kópéka, már jön a mentőautó, hallod a szirénát!? Kópé, Kiskópé, Kópékám! Megyünk. Visznek a kórházba, mindjárt kimegyünk. Siessenek már! Kiskópé, tarts ki! Nem fejeztem be neked! Nem az álmokat, a valóságot! Nem fogadták el apa regényét! Visszadobták! Hogy az életben nincs ilyen. Hallod, az életben nincs ilyen! Azt mondták neki. Kiskópé, mindjárt megyünk az életbe! Ott nincsenek Bulvár Kundok és Elek bácsik és befalazósók. Ott nincs ilyen. Ott szépség van és szeretet. Kiskópé, tarts ki, vár ránk már a luxusinkubátor! Lehet szagelszívóval? Hogy ne érezzetek? Bolondság. Otthon vár már a meleg szoba. Kisdisznó van a falon. Kisdisznó van a falra festve. Meg kecskék. Meg tigriskombájn. Meg, meg bárányfelhők. És focilabda. Meg pingponglabda. Visszapattan a szemed a falról. Hallod! Hallod? Apaaa! Anyaaa! Már nem hallja!

Megjöttünk, Kópé. Anyát már elaltatták... Hallod?! Hallod, ahogy szalad a szike anya hasán?! És itt a fény! Kiskópé, itt a fény!

Buli van!

Élünk.